

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **JUDr. M. B., správce konkursní podstaty úpadce T. z. Z., spol. s r. o.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2005, č. j. 29 Ca 132/2004 - 51,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2005, č. j. 29 Ca 132/2004 - 51 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno správní rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2004, č. j. 110-6746/2003-0106. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prostupňovému správnímu rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 14. 7. 2003, č. j. 164591/03/303919/1912, kterým byla žalobci podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), a v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 92/1991 Sb.“), uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek na příslušenství (penále) daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v celkové výši 269 986 Kč, zaevidovaný dne 9. 10. 1999 na osobní daňový účet žalobce ve smyslu ustanovení § 62 daňového řádu na základě předložené smlouvy

č. 053/99 o prodeji privatizovaného majetku státního podniku S. m. p., s. p., M., ze dne 8. 10. 1999, uzavřené mezi Fondem národního majetku ČR a žalobcem jako nabyvatelem.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Stěžovatel nepovažuje soudem zrušené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soudem zrušené rozhodnutí stěžovatele tvoří z hlediska obsahového jeden organický celek, při jehož zpracování se stěžovatel vypořádal se všemi odvolacími důvody. Protože některé odvolací důvody se ve stěžovatelově věci z hlediska odůvodnění překrývaly nebo na sebe úzce navazovaly, je podle stěžovatele vzhledem ke zvolené metodě třeba vyvodit konkrétní skutkové a právní závěry souzené věci z celého obsahu žalobou napadeného správního rozhodnutí, které takto posuzováno podle stěžovatele poskytuje dostatečný skutkový a to nejen obecný rámec s dostatkem skutkových důvodů pro stěžovatelem uplatněnou aplikaci § 15 zákona č. 92/1991 Sb.

Žalobce nabyt do svého vlastnictví majetek privatizovaného podniku S. m. p., s. p., M., v rozsahu a za podmínek vyplývajících ze Smlouvy č. 053/99 o prodeji privatizovaného majetku uzavřené dne 8. 10. 1999 jako mezi Fondem národního majetku České republiky jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím. Předmětem zmiňované smlouvy podle čl. III. odst. 1 byl prodej privatizovaného majetku podniku S. m. p., s. p., M., bez majetku tělocvičny a sauny, bez bytového fondu a bez nemovitého majetku v k.ú. N. L. podle rozhodnutí Ministerstva financí ČR o privatizaci ze dne 13. 6. 1997, č. j. 41/42589/97 a změně rozhodnutí o privatizaci vydaného Ministerstvem financí ČR ze dne 10. 3. 1999, č. j. 41/3183/99. Smlouvou bylo převedeno vlastnické právo k nemovitému i movitému majetku, jiná práva a jiné majetkové hodnoty, jež sloužily k provozování podniku a spolu s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přešly na kupujícího i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem (čl. III. bod 2 předmětné smlouvy). Žalobce podle stěžovatele v citovaném článku výše uvedené smlouvy také prohlásil, že závazky podniku související s privatizovaným majetkem dnem účinnosti předmětné smlouvy přebírá. K předmětné smlouvě si správce daně i stěžovatel opatřili jako důkazní prostředek i Zápis o předání a převzetí privatizovaného majetku státního podniku S. m. p., s. p., M. podle § 19, 20 a 21 zákona č. 92/1991 Sb., sepsaný mezi Fondem národního majetku ČR jako prodávajícím a žalobcem jako nabyvatelem, a to včetně požadovaných účetních dokladů vážících se k privatizovanému majetku. Jako příloha k tomuto zápisu byla žalobci předána mimo jiné rozvaha privatizovaného majetku sestavená na základě účetní závěrky privatizovaného majetku ke dni 7. 10. 1999 – příloha 1a předmětného zápisu. Z řádku č. 096 předmětné rozvahy privatizovaného majetku podle stěžovatele vyplývá, že žalobce převzal v rámci procesu privatizace celkový závazek vůči státnímu rozpočtu ve výši 48 134 tis. Kč, kdy součástí předmětné zúčtované částky závazků vůči státnímu rozpočtu byl i k 7. 10. 1999 splatný nedoplatek na penále na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků ve výši 258 775 Kč – účet číslo 342/90 – příloha č. 8 – seznam závazků souvisejících s privatizovaným majetkem, která je nedílnou součástí Zápisu o předání a převzetí privatizovaného majetku státního podniku. Daňový nedoplatek na penále na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních

požitků byl finančním úřadem v předepsán státnímu podniku S. m. p., s. p., M., platebními výměry č. j. 21139/99/300970/0826 ze dne 25. 5. 1999 na částku 104 346 Kč a č. j. 21144/99/300970/0826 ze dne 25. 5. 1999 na částku 116 397 Kč. Zbylá částka daňového penále na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků uložená k zaplacení žalobci rozhodnutím podle § 32 daňového řádu ve spojení s ustanovením § 15 zákona č. 92/1991 Sb. byla předepsána S. m. p., s. p., až po provedené privatizaci, avšak týkala se zdaňovacích období před privatizací státního podniku a vztahovala se k privatizovanému majetku státního podniku, který přešel na žalobce v právním postavení nabyvatele. K tomu je podle stěžovatele nutno uvést, že žalobce přistoupil na smluvní podmínku, že kupní cena je stanovena na základě výsledku veřejné obchodní soutěže ve výši 5 010 001 Kč s tím, že je konečná a nebude již dodatečně upravována podle výsledků účetní závěrky provedené ke dni předcházejícímu dni účinnosti smlouvy.

Stěžovatel uvádí, že z výše uvedených skutkových a právních závěrů, které se podávají z odůvodnění soudem zrušeného stěžovatelova rozhodnutí o odvolání, měl stěžovatel za prokázané, že podpisem smlouvy č. 053/99 o prodeji privatizovaného majetku přešly na žalobce v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 91/1992 Sb. pohledávky a závazky privatizovaného státního podniku zúčtované v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 563/1991 Sb. o účetnictví, ke dni zpracování mimořádné účetní závěrky, které souvisely s podnikatelskou činností podniku. Žalobce převzal mezi závazky souvisejícími s podnikatelskou činností privatizovaného státního podniku i povinnost uhradit daňový nedoplatek na penále na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků, jehož aktuální výše ke dni vydání rozhodnutí ze dne 14. 7. 2003, č. j. 164591/03/303919/1912, podle § 32 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 15 odst. 1 zákona č. 91/1992 Sb. činila částku 269 986 Kč.

Vzhledem k předmětu smlouvy č. 053/99 - předmětem privatizace byl majetek podniku S. m. p., s. p., M., průmyslově výrobní jednotka bez neprivatizovaných tzv. nepodnikatelských jednotek, kterými byly tělocvična a sauna, bytový fond a nemovitý majetek v k.ú. N. L. – a vzhledem k předmětu daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků a způsobu jejího výběru podle zákona č. 586/1992 Sb. tuto daň a penále na ni nelze vázat na neprivatizované nepodnikatelské jednotky.

Stěžovatel závěrem odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2006, sp. zn. 29 Ca 198/2004 - 57 ve věci skutkově a právně shodné u stejného žalobce, kde spornou byla aplikace § 15 odst. 1 citovaného zákona u povinnosti zaplatit daňový nedoplatek na příslušenství na dodatečně vyměřené dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1993. Krajskému soudu byl postoupen obsahově shodný spisový materiál, avšak soud dospěl v dané věci k jinému právnímu závěru a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že správní rozhodnutí stěžovatele mimo jiné trpí vadami, které jsou mu v rozsudku Krajského soudu v Brně vytýkány. Kasační stížnost považuje žalobce za nedůvodnou a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že soudem zrušené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť poskytuje dostatečný skutkový a to nejen obecný rámec s dostatkem skutkových důvodů pro stěžovatelem uplatněnou aplikaci § 15 zákona č. 92/1991 Sb.

Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti.

V.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního a soudního spisu následující rozhodné skutečnosti:

Ve spise je obsažena Smlouva č. 053/99 o prodeji privatizovaného majetku uzavřená dne 8. 10. 1999 mezi Fondem národního majetku České republiky jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím. Předmětem zmiňované smlouvy podle čl. III. odst. 1 byl prodej privatizovaného majetku podniku S. m. p., s. p., M., bez majetku tělocvičny a sauny, bez bytového fondu a bez nemovitého majetku v k.ú. N. L. podle rozhodnutí Ministerstva financí ČR o privatizaci ze dne 13. 6. 1997, č. j. 41/42589/97 a změně rozhodnutí o privatizaci vydaného Ministerstvem financí ČR ze dne 10. 3. 1999, č. j. 41/3183/99. Smlouvou bylo převedeno vlastnické právo k nemovitému i movitému majetku, jiná práva a jiné majetkové hodnoty, jež sloužily k provozování podniku, a spolu s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přešly na kupujícího i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem (čl. III. bod 2 předmětné smlouvy). Smlouva podle čl. VII. vstoupila v platnost dnem podpisu oběma smluvními stranami a účinnosti nabyla dnem, kdy smlouvu podepíše prodávající poté, co byla podepsána kupujícím; vlastnické právo k věcem z privatizovaného majetku, jakož i jiná práva a závazky s tímto související, přecházejí na kupujícího dnem účinnosti smlouvy. Smlouvu podepsal kupující dne 4. 10. 1999 a prodávající dne 8. 10. 1999.

Podle čl. V. smlouvy je prodávající nejpozději do třiceti dnů ode dne účinnosti této smlouvy povinen předat a kupující převzít, a to podle stavu ke dni předcházejícímu dni účinnosti smlouvy, věci zahrnuté do privatizovaného majetku. O převzetí se sepíše zápis, který podepíší obě dvě strany. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele plyne, že o předání a převzetí privatizovaného majetku byl pořízen zápis, podle něhož byl předán majetek a rozvaha státního podniku S. m. p., s. p., M. k 7. 10. 1999. Tento zápis ani jeho přílohy se však v soudním ani správním spise předloženém Nejvyššímu správnímu soudu nenachází.

VI.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že tato je důvodná.

Krajský soud označil rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zároveň uvedl, že jde o situaci, kdy skutkový stav tvořící základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve správním spise, neboť stěžovatelem učiněný obecný skutkový rámec neodpovídá na otázku, zda povinnost zaplatit za jiný daňový subjekt penále na dani

z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků bezprostředně souvisí právě a jen s privatizovaným majetkem (žalobcem nabytým) části státního podniku S. m. p., s. p., M.. Krajský soud postrádal odůvodnění k otázce, jaký konkrétní majetek byl privatizován a proč s tímto privatizovaným majetkem má bezprostředně souviset závazek spočívající v povinnosti zaplatit daňové penále.

Nejvyšší správní soud se proto s ohledem na obsah kasační stížnosti zabýval otázkou, zda rozhodnutí stěžovatele skutečně lze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V projednávané věci, jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 2 Afs 181/2004 - 53, č. 712/2005 Sb. NSS), dochází k nabytí vlastnictví k předmětnému majetku nikoliv na základě klasické civilní smlouvy, nýbrž v režimu zákona č. 92/1991 Sb. Tento zákon upravuje tzv. velkou privatizaci majetku státu, přičemž tak činí kogentním způsobem a v jednotlivých právně popsanych a na sebe navazujících krocích (výběr majetku k privatizaci, vypracování privatizačního projektu, rozhodnutí o privatizaci atd.).

Podle § 2 zákona č. 92/1991 Sb.: „*Majetkem podniku je pro účely tohoto zákona souhrn věcí a finančních prostředků, ke kterým má podnik právo hospodaření nebo které jsou v jeho vlastnictví, jakož i souhrn práv, jiných majetkových hodnot a závazků podniku*“.

Podle § 10 odst. 3 téhož zákona: „*Na rozhodování o privatizaci se nevztahují obecná ustanovení o správním řízení. Toto rozhodnutí nepodléhá přezkoumání soudem.*“

Ustanovení § 15 téhož zákona stanoví, že: „*S vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na jeho nabyvatele i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem.*“

Podle § 19 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona: „*Ke dni účinnosti smlouvy nebo vkladu je Fond povinen předat a nabyvatel převzít věci zahrnuté do privatizovaného majetku. O převzetí se sepíše zápis podepsaný oběma stranami. Vlastnické právo k věcem z privatizovaného majetku přechází na nabyvatele dnem sjednané účinnosti smlouvy.*“

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že i když k nabytí vlastnictví majetku dochází *ex lege* ke dni účinnosti smlouvy, na otázku, který konkrétní majetek a tedy i závazky přešly na nabyvatele, lze odpovědět toliko prostřednictvím předmětné smlouvy, zápisu o převzetí a předání předmětného majetku S. m. p., s. p., M. a účetních dokladů. Pokud totiž pojem majetek podniku podle ustanovení § 2 zákona č. 92/1991 Sb. zahrnuje rovněž závazky podniku, je zřejmé, že při uskutečnění privatizace prodejem majetku podniku na základě smlouvy uzavřené s kupujícím přechází na nabyvatele rovněž závazky podniku. V daném případě proto není rozhodné, ke kterému konkrétnímu majetku se daňové závazky případně vztahovaly, neboť podstatné je, zda byl podle předmětné smlouvy převeden rovněž daňový závazek. Krajský soud se tudíž mylí v tom, že daném případě má být posouzeno, jaký konkrétní majetek byl privatizován, zda byl privatizován veškerý majetek a zda s tímto majetkem předmětná daňová povinnost bezprostředně souvisí či nikoli, neboť takový postup by ve svých důsledcích představoval soudní přezkum privatizačního procesu jako takového a rozhodnutí v něm učiněných, což však zákon č. 92/1991 Sb. (citované ustanovení § 10 odst. 3) neumožňuje.

V daném případě je s ohledem na výše uvedené jako stěžejní otázku nutno posoudit, zda je v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele obsažen dostatek skutkových důvodů, z kterých lze usuzovat, že na základě uzavřené smlouvy o privatizaci na žalobce přešly rovněž daňové závazky.

Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z předmětné smlouvy, ze Zápisu o předání a převzetí privatizovaného majetku a jeho příloh, mezi nimiž výslovně odkázal na Přílohu – Seznam závazků k 7. 10. 1999 podle účtů - celkový přehled. Nelze proto přisvědčit názoru krajského soudu, že stěžovatel neuvádí, zda na Seznamu závazků k 7. 10. 1999 figuruje sporný závazek či nikoliv. I když stěžovatel výslovně neuvedl, že příloha k zápisu předmětnou položku obsahuje, ze skutečnosti, že zápis i přílohu v odůvodnění zmínil, bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že tento názor stěžovatel zaujal.

Krajský soud ve svém rozsudku dále vyslovil, že ani z obsahu připojených správních spisů nelze dovodit skutečnost, zda na Seznamu závazků k 7. 10. 1999 figuruje sporný závazek či nikoliv. Je pravdou, že v předmětném správním spise předloženém Nejvyššímu správnímu soudu se tyto důkazní prostředky nenachází, ovšem z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je zcela zřejmé, že z nich vycházel, a že tudíž původně zřejmě byly součástí správního spisu, v němž mají být obsaženy všechny podklady, z nichž oba správní orgány při svém rozhodování vycházely. Lze tedy shrnout, že správní orgán (stěžovatel) nepředložil krajskému soudu úplný správní spis. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že pokynem na č. l. 36 bylo soudní kanceláři uloženo, aby stěžovateli zaslala kopii žaloby k vyjádření a výzvu k předložení veškerých originálních písemných materiálů, včetně doručenek, které souvisí s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů. Z č. l. 46 je pak zřejmé, že stěžovatel soudu své vyjádření doručil dne 22. 7. 2004 spolu se správním spisem. Protože z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že nebyl předložen úplný správní spis, měl krajský soud z důvodu procesní ekonomie správní orgán opětovně vyzvat k doplnění veškerých písemných materiálů, případně konkretizovat chybějící. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 As 33/2006 - 92 vyslovil, že *„pokud správní orgán nepředloží soudu správní spisy v souladu s výzvou podle § 74 odst. 1 s. ř. s., nelze bez dalšího rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, ale je nezbytné správní orgán k jejich předložení opětovně vyzvat, poučit jej o následcích, které by nepředložení spisu mohlo způsobit (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), případně uložit sankci za neuposlechnutí výzvy soudu podle § 44 s. ř. s.“* Prostřednictvím argumentu od většího k menšímu (*a maiori ad minus*) lze dospět k závěru, že uvedené platí i pro situaci, kdy je *prima facie* patrné, že správní spis neobsahuje veškeré důkazní prostředky, které stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje.

Výše uvedené podporuje i skutečnost, že krajský soud projednával více skutkově a právně obdobných věcí žalobce T. z. Z., spol. s r. o. Z odůvodnění rozsudku ze dne 30. 1. 2006, č. j. 29 Ca 198/2004 - 57, i rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 29 Ca 17/2005 - 47, přitom vyplývá, že krajský soud měl důkazní prostředky, ze kterých vycházel správní orgán i v projednávané věci, v těchto správních spisech k dispozici. V soudním spise ve věci sp. zn. 29 Ca 47/2004, ve které byla rovněž podána kasační stížnost, je z č. l. 30 patrné, že správní spis došel na krajský soud již dne 25. 5. 2004. V tomto spise pak je obsažen Zápis o předání a převzetí privatizovaného majetku. Podle 8. bodu tohoto zápisu byly žalobci jako příloha předány účetní závěrka ke dni 7. 10. 1999 (rozvaha privatizovaného majetku, neprivatizovaného majetku státního podniku celkem, výkaz zisků a ztrát privatizované části podniku), zpráva auditora o ověření správnosti účetní závěrky, vyjádření předávajícího ke

zprávě auditora, tabulka výpočtu účetní hodnoty majetku, seznam plně odepsaných samostatných předmětů, zápis z mimořádné inventarizace majetku a závazků, účetní písemnosti privatizované jednotky, seznam pohledávek a závazků souvisejících s privatizovaným majetkem, dokumentace související s privatizovaným majetkem a zpráva k privatizované části majetku. V rozvaze privatizovaného majetku ke dni 7. 10. 1999 jsou uvedeny závazky vůči státu (daňové závazky a dotace) ve výši 48 134 tis. Kč. Tyto závazky jsou blíže specifikovány v materiálu označeném „Seznam závazků k 7. 10. 1999 podle účtů – celkový přehled“, kde je mimo jiné uvedeno penále daně ze závislé činnosti v částce 258 775 Kč (účet 342/90).

Je proto především třeba uvést, že z odůvodnění předmětného rozhodnutí stěžovatele plyne, že stěžovatel se zabýval otázkou přenosu daňové povinnosti na žalobce, když uvedl, že z přílohy Zápisu o předání a převzetí privatizovaného majetku plynou (ř. 096) daňové závazky vůči státu ve výši 48 134 tis. Kč, a dále poukázal na rozhodnutí Ministerstva zemědělství, podle něhož byly na Fond národního majetku převedeny jen závazky vztahující se na privatizovaný majetek (SPJ 2001 - Průmyslový areál S. m. p., s. p., M. a nikoliv závazky související s nezprivatizovanými nepodnikatelskými jednotkami (tělocvična, sauna, bytový fond, nemovitý majetek v k. ú. N. L.). Stěžovatel dále ve svém rozhodnutí vycházel z bodu 2 čl. III smlouvy č. 053/99, podle něhož žalobce s privatizovaným majetkem převzal i veškerá práva a závazky, které s ním souvisely, takže výše závazků ve vztahu ke správci daně byla žalobci známa. O tom svědčí rovněž Seznam závazků k 7. 10. 1999 podle účtů, z něhož je zřejmé, o jaké konkrétní závazky se jednalo. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je dostatečné, neboť v daném případě není rozhodné, ke kterému konkrétnímu majetku se daňové závazky případně vztahovaly a zda byl tento majetek na žalobce rovněž smlouvou o privatizaci převeden, neboť podstatné je, že byl převeden rovněž předmětný daňový závazek.

S ohledem na to, co bylo zmíněno shora, Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí stěžovatele nelze z důvodů, pro které tak učinil krajský soud, považovat za nepřezkoumatelné.

VII.

Vzhledem k výše uvedenému tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Je vhodné připomenout, že k dané problematice existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (výše uvedený rozsudek ze dne 25. 8. 2005, č. j. 2 Afs 181/2004 - 53, č. 712/2005 Sb. NSS). V dalším řízení krajský soud posoudí důvodnost ostatních námitek, které byly v podané žalobě uplatněny a kterými se soud nezabýval.

VIII.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud pojedná v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu